

Детско списание

Камбанка

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

брой 2 (год. 12) октомври, 2023

С благослoвeниeтo нa Вapнeнския и Вeликoпрeслaвски Митрoпoлит Йoан

Децата от квартала през лятото обичат да играят навън. Една от любимите им игри е „Скрит предмет“. В парка са скрили играчки животни. Намери на картинката животните, посочени под нея. Внимавай, те са скрити камуфлажно, тоест приели са цветовете на околната среда. Преброй колко са всички животни на картинката.

Лятото е свършило и децата бързат да отидат на училище. Даже се състезават. Намери предметите посочени под картинката. Добре са скрити, нали?

УЧИЛИЩНИ ТРАДИЦИИ В РАЗЛИЧНИТЕ СТРАНИ

Р Китай използването на „пищови“ се счита за училищно престъпление. Ако някой бъде хванат един единствен път, той бива отлъчен от изпити и матури (а също и от достойна работа в бъдеще). Пожизнено.

В Германия в началото на учебната година в четвърти клас, две седмици подготвят децата за изпит по каране на велосипеди. За отсъствия от занятията налагат солидни глоби.

На учениците в Япония им е позволено да спят в час, но само 10 минути. Желаетелите да дремнат вдигат ръка и лягат на чина, а учителят наглася таймер. Ако децата са болни, е позволено майките да ходят на училище вместо тях.

В Индия са забранени тържествата на първия учебен ден. Считат се за ненужно отпускане. Децата започват училище на 4 години. В училищата преподават само мъже, а най-уважаван е предметът математика.

В Австралия всяко училище има задължителна униформа, която включва широкопола шапка, която децата не сва-

лят даже в часовете. Във всички училища има задължителен урок по оказване на първа помощ при ухапване от змия.

В Холандия за неизвинени отсъствия отговарят не учениците, а родителите, при това доста сурово: за първо такова отсъствие се налага парична глоба, а за второ – родителите могат да лежат в затвора.

Това възпитава невероятна дисциплина в децата и отговорност за своите родители.

В различните страни учебната година започва по различно време.

Например, освен българските ученици, на 15 септември започват занятия и децата в Румъния, Катар и Обединените Арабски Емирства.

В Белгия, Словения, Ирландия, Полша, Русия, Украйна, Унгария, Китай, Лаос, Хонконг, Монголия, Тайван, а също така в Израел и в повечето африкански страни учебната година започва на 1 септември.

Във Франция — на 3 септември, в Гърция — на 11 септември, в Египет — в периода от 15 до 24 септември. Иранците започват на 22 септември.

В скандинавските страни в Швеция

началото на учебната година е на 15 август. В Германия всеки окръг има свои порядки, някъде започват през септември, другаде - през август. В Италия началото на учебната година също е през есента, но зависи от времето, ако е топло, го пренасят за края на септември. В Канада началото също е плаващо — в периода от

средата на август до средата на септември.

В Индия започват през юли, в Сингапур — през ноември или януари, в Австралия - на 27 януари, бразилците и аржентинците започват в началото на февруари. В Тайланд - през април. В Южна Корея - на 3 март, в Япония — на 1 април.

„Камбанка“ ви разказва...

НАЙ-СКЪПОТО НЕЩО

Тази сутрин Кольо за пръв път щеше да тръгне за училище с непригответено домашно. Задачата на учителя - всеки ученик да напише в тетрадката си, кое за него е най-скъпото нещо на този свят - затрудни и най-добрия ученик в отделението, Кольо. Кое беше за него най-скъпото нещо? За каквото и да си помислеше, все му се струваше, че има

друго много по-ценно. Но кое беше то? Зле спа Кольо през нощта. Лоши сънища му се явяваха. За пръв път видя обичния си учител да се гневи на него, че не си е приготвил домашното. Колко беше страшно!...

На сутринта Кольо отказа да закуси. Молбите на майка му, милувките ѝ останаха напразни: той не усещаше ни най-малко глад, гърлото му като че ли се беше свило. Когато пък майка му искаше

на всяка цена да го склони да закуси, Кольо се ядоса и я блъсна жестоко с ръка. После, без да се сбогува с нея с целувка, както правеше това друг път, той излезе из вратата.

Щом стигна в училището, седна на чина си, извади тетрадката и молива си и се замисли пак върху трудната задача.

Но листът си остана празен и когато влезе учителят, Кольо се разтрепера. Той вече разбра, че ще бъде с непригответено домашно и с ужас зачака учителят да мине край него.

Сега вече започна да мисли как ще си отиде в къщи, след като бъде мъмрен и наказан. Как ще погледне майка си?...

Като спомни за нея, Кольо изтръпна. Защо беше я забравил? Защо забрави да попита нея - може би тя щеше да му помогне, както друг път му е помагала? Тя - неговата майка! Тази същата, която

само преди половин час с такава обич го милваше и го молеше да направи закуската си. И която, в замяна на това, той блъсна с ръка. Да, блъсна я! Нима туй беше истина? Нима Кольо посмя да се отнесе тъй с нея – тази, която знаеше само да го гали и да го целува? Колко ли я е заболяло? Може би тогава тя е заплакала?... И може би още плаче в къщи?...

В очите на детето застана само майчиният му образ. Той беше разплакан – колко пъти Кольо е виждал майка си да плаче!

Ръката на детето, която здраво стискаше молива, трепереше. Неволно тя се приближи до тетрадката и бавно, разтреперано, започна да се движи върху нея.

Какво? Нима Кольо вече пише домашното, за което беше почти забравил?

В миг съвсем близо до детето се разнесе гласът на учителя. Но чудно, той не

беше гневен!

– Много хубаво, моето момче!

Сън ли беше? Кольо вдигна очи. Срещна благата усмивка на учителя си. Видя как той посегна към тетрадката му. Изплашено, детето я притисна с ръце сякаш не искаше да я даде. Свитото му сърце като че ли се разкъса и изобилно изсипа сълзи из очите му. Те покапаха по тетрадката, върху която Кольо чак сега видя как неговата ръка беше написала:

– Мамо, скъпа мамо...

В навлажнения от сълзите лист на тетрадката детето съзря осветено хубавото лице на своята майка и едва сега разбра, че за неговото сърце нямаше нищо по-мило и нищо по-скъпо от нея.

Без да мисли, само с три думи, сърцето му беше написало най-хубавото домашно.

Автор: Станислав Ваклинов

Знаете ли, че...

ИМА МОЛИТВИ, ДОЧУТИ ОТ АНГЕЛИТЕ

Повечето песнопения, които сме чували в православните храмове, са били написани от хора по вдъхновение свише. Но някои от тях са попаднали в нашето богослужение, бидейки „подслушани“ от ангелите.

Всички, навярно си спомнят, че първи разбират за Рождеството на Спасителя пастирите, които са наблизко. За това им възвести Ангел Господен, а

след това „се яви... многобройно воинство небесно, което хвалеше Бога и казваше: слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение!“ (Лк. 2:13–14).

Този химн Църквата пее всяка вечер в събота и в навечерието на празниците.

Тези думи звучат и в делничните дни, просто не се пеят, а се четат.

А то още три примера за ангелски песни, станали неотменима част от православното богослужение.

ТРИСВАТОЕ

Трисвятоето се нарича молитвата „Свети Боже, Свети Крепки, Свети Безсмъртни, помилуй нас!“ Тази молитва трябва да се чете три пъти в чест на трите Лица на Света Троица. Нарича се Ангелска песен, защото я пеят светите ангели, които окръжават Божия престол на небето. Вярващите в Христа започнали да я употребяват 400 години след Рождество Христово. В Константинопол станало силно земетресение, което разрушило къщи и цели квартали. Уплашеният цар и народът се

обърнали към Бога с молитва.

По време на общото молитвословие, пред очите на всички едно момче било вдигнато от невидима сила на небето, а после отново спуснато невредимо на земята. То разказало на заобиколилия го народ, че на небето чуло светите ангели да пеят: Светий Боже, Светий Крепки, Светий Безсмъртни. Умилените хора повторили тази молитва, добавили „помилуй нас“ и земетресението престанало.

На пророк Исаия, който живял в VIII век преди Рождество Христово, била открита една от песните, с която прославят Пресвета-та Троица. В Стария завет, книгата на пророк Исаия е записано така:

„Около Него стояха серафими; всякой от тях имаше по шест крила: с две всеки закриваше лицето си, и с две закриваше нозете си, и с две летеше. И викаха един към други и думаха: свет, свет, свет е Гос-

под Саваот! цяла земя е пълна с Неговата слава!“ (Ис. 6:2–3).

Тази молитва — в малко изменен вид — звучи по време на Литургията. И сега по време на най-важната част от богослужението,

Евхаристийния канон, хората пее на църковнославянски: „Свят, Свят, Свят, Господ Саваот! Исполнь небо и земля славы Твоея“. В чина на Литургията молитвата е включена през II век.

А ето какво чудо се случило през 982 година. Недалеч от Карей, в местност, принадлежаща на манастира „Пантократор“, се простира голяма долина, в която се намират множество келии. Сред тези монашески убежища се издигала съществуващата и сега келия с малка църква, посветена на Успението на Божията Май-

ка. В тази келия уединено се спасявали един старец – иеромонах, който вече бил на преклонна възраст, и неговият послушник. И двамата били благоговейни, внимателни към монашеския си живот и към вечното спасение. Рядко – само поради крайна нужда, оставяли уединението си. Веднъж през нощта старецът се от-

правил в манастира на всеоночно бдение, а младият послушник останал сам. На вратата се почукало. Послушникът не се учудил - на Атон имало много монаси, а в планината живеели отшелници, които понякога слизали при своите събратя.

Послушникът се поклонил на непознатия гост, дал му вода да пие и му предложил да си почине. Заедно с госта те започнали да пеят псалми и молитви. Но когато стигнали до „Честнейшую херувим...“ тайнственият гост неочаквано отбелязал, че по техните места пеят тази песен по друг начин, добавяйки пред „Честнейшую...“ думите „Достойно ест, яко воистину блажити тя, Богородицу, присноблаженную и пренепорочную, и матер Бога нашего“. И когато монахът започнал да пее тези думи, иконата на Божията Майка, внезапно засияла с необикновена светлина, а послушникът усетил особена радост и заплакал от умиление. Послушникът помолил госта да запише чудните слова и понеже не намерили никаква хартия и писмени принадлежности, непознатият монах ги начертал с пръст върху каменната плоча, която поддавала под пръстите му, сякаш

Икона на Пресвета Богородица „Достойно ест“

била от въсък и помолил да научат всички християни така да славославят Пресвета-та Богородица. След това гостът, нарекъл се смиреният Гавриил, станал невидим, а иконата още известно време продължавала да излъчва чудна светлина. Потресен от случилото се, послушникът едва дочакал стария монах, разказал му за тайнствения непознат гост и му показал каменната плоча с думите на молитвата. Старецът разбрал, че в келията е бил архангел Гавриил, изпратен на земята да възвести на християните още една дивна песен в чест на Божията Майка.

Старецът и послушникът разказали за случилото се. Отнесли плочата в Карея, по-късно в Цариград, и тогавашният Патриарх написал до всички патриарси и оттогава тази ангелска песен се пее по време на всяка Божествена литургия по целия свят - навсякъде, където има поне един православен престол или живее поне един православен християнин. Тя се изпълнява в заключителната част на Златоустовата литургия, след освещаването на Светите дарове и е една от най-разпространените Богородични молитви.

Интересно!

На снимката е същата тази келия, в която долетял Архангел Гавриил и изпял пред иконата „Богородица Милваща“ „Достойно ест...“ След това Архангелско посещение започнали да наричат иконата „Достойно ест“, а след това и храма в Карея, в който иконата се намира до ден днешен. Портата през която влязъл Архангела била затворена след неговото посещение. Оттогава през нея никой не е минавал.

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВАТ АНГЕЛИТЕ?

Дкъпи деца,
Ангел е гръцка дума и означава вестител, пратеник. Наречени са така, защото Бог ги изпраща при хората да известяват Неговата воля. В Библията са споменати като „служебни духове“ (Евр.1:14), които служат на Бога и тяхната численост е много голяма. Те са духове, които нямат тяло като нас и затова ги назоваваме безплътни сили. Ангелите притежават ум, воля и чувство. В своята сила, могъщество и ум превъзхождат хората, но все пак са ограничени. Ангелите се явяват при Христовото Рождество, след Възкресението на Господ и възвестяват на хората тези радостни вести. Също Бог изпраща архангел Гавриил при Дева Мария, за да ѝ каже, че ще роди Спасителя на света. Ангели се явяват в живота на свети и праведни хора. Има не малко описани случаи в житията на светиите. Маркар и да са невидими за нашите очи, ангелите съществуват и са близо до нас. При светото Кръщение всеки християнин получава свой ангел-пазител, който невидимо пребъдва с него през целия му земен живот, помага му в доброто и го предпазва от злото. Ние сме призвани да почитаме ангелите, да им се молим и живеем по Божиите заповеди, за да ги имаме винаги като застъпници.

Ставрофорен иконом Дончо Александров

Оцветете Ангела Пазител.

ИКОНОСТАС

КОИ СА СВЕТИТЕ АРХАНГЕЛИ И КАК СЕ ИЗОБРАЗЯВАТ ?

Мили деца, това е иконата „Събор на Светите Архангели“. Архангелите са главните ангели и те са седем. Прочетете внимателно описанието на всеки един от тях и ги намерете на иконата.

Михаил – името му означава „кой е като Бог“; той е архистратиг (военачалник); изобразява се с меч в едната ръка и щит или топка, символ на властта в другата. Поставен е от Бога над всичките девет ангелски лика.

Гавриил – името му означава „Сила Божия“; възвестява на хората великите Божии дела, изобразява се с райската клонка, донесена на Пресвета Богородица в дясната ръка и светилник – в другата.

Рафаил – името му означава „Изцеление Божие“; целител, Божий лекар; изобразява се, държаш съд с лекарство

Уриил – името му означава „Огън, светлина Божия“; просвещава хората и възпламенява сърцата им с любов към Бога; изобразява се с меч в едната и с пламък в другата ръка.

Салагиил – името му означава „Молитвеник Божий“; изобразява се с ръце молитвено сложени на гърдите.

Йехудиил – името му означава „Славещ Бога“; покровител на монасите и трудещите се за слава Божия; изобразява се държаш в дясната ръка златен венец, а в лявата бич.

Варахиил – името му означава „Благословение Божие“, подател на благословието и милостта Божия; изобразява се носещ на гърдите си бели рози, като предвестие на

блаженството в Царството Небесно или с рози на одеждите.

АНГЕЛСКИТЕ ЛИКОВЕ

Още преди създаването на видимия свят около нас, Бог сътвори - невидимия ангелски свят. Ангелите са многобройни, но могат да бъдат разделени на 3 големи групи Ангелски Ликове. Едни от Ангелите стоят по-близо до Бога, другите по-близо до хората.

ПЪРВИ ЛИК

СЕРАФИМИ

Серафим означава „пламенен, огнен, горящ“. Серафимите са шестокрили ангели, най-приближените до Бога.

ХЕРУВИМИ

Херувим означава „обилие на познания, излияние на премъдростта“. Херувимите са четирикрили ангели, които проникват в Божествените тайни и преподават на хората способност да познават Бога.

ПРЕСТОЛИ

Въздигат хората от земното към Небесното, помагат им да почувстват Божието величие. Чрез Престолите се проявява Божието правосъдие на земята.

ВТОРИ ЛИК

ГОСПОДСТВА

- явяват се незрими наставници на поставените от Бога земни власти. Помагат на хората да укротят своите страсти, да ги владеят.

СИЛИ

- имат особената власт да вършат чудеса и да преобладават тази благодат на достойните Божиите угодници

ВЛАСТИ

- владеят стихииите и укротяват силата на падналите ангели

ТРЕТИ ЛИК

НАЧАЛА

Всяко царство, племе и народ имат за себе си - от небесния чин на началата специален закрилник и управител на своята страна. Отговарят за своя народ пред Бога.

АРХАНГЕЛИ

-учители небесни. Помагат на хората в избора на път в живота, съгласно Божията воля

АНГЕЛИ

Те са най-близо до хората. Възвестват Божиите тайни и намерения, свързани с отделните хора, и учат хората да живеят добродетелно и праведно. Те са поставени, за да пазят, ръководят, защитават всекиго от нас, вярващите и никога да не ни оставят, дори и да сме съгрешили. Всякога са готови да ни помогнат, стига само ние да пожелаем това.

ДА ВИЖДАШ ГРЕХОВЕТЕ СИ

Помням си, веднъж имахме разговор за смирението, и един от знатните граждани на град Газа, слушайки нашите слова, че колкото повече човек се приближава към Бога, толкова повече вижда себе си грешен, се удиви и каза:

– Как може да бъде това? - и, не разбирайки, искаше да узнае какво означават тези слова.

Аз му казах:

– Именити господине, кажи ми, за какъв се считаш ти в твоя град?

Той отговори:

– Считаю се за велик и първенец в моя град.

Казвам му:

– Ако ти отидеш в Кесария, за какъв ще се имаш там?

Той отвърна:

– За последен измежду тамошните велможи.

– А ако ти се отправиш в Антиохия – продължавам, за кого ще се считаш там?

– Там - отговори той, ще се считам за един от простолудиецо.

– А ако отидеш в Константинопол и се приближиш до царя, там за какъв ще се имаш?

И той отвърна:

– Почти за просяк.

Тогаво му казах:

– Ето така и светиите, колкото повече се при-

ближават към Бога, толкова повече виждат себе си грешници.

Автор: Свети преподобни Доротей

Интересно!

Свети Доротей е роден около 255 г. Първоначално бил избран в Антиохия за презвитер. Бил изключителен ерудит и учен, знаел еврейски и гръцки, бил изкусен във философията, богословието и ораторското изкуство. По-късно станал епископ на град Тир (днешен Ливан). Живеел по време на гонения. Загинал на 107 години поради отказа си да се отрече от Христос в древния град Одесос (днешна Варна). Свети Доротей оставил след себе си различни, твърде важни за християните, съчинения на гръцки и латински, тъй като добре знаел и единия, и другия език. Между другото той съставил жития на проците и апостолите, а също и други поучителни съчинения и разкази. Благодарение на Свети Доротей имаме сведения и за първите епископи по българските земи

ТРОПАР НА ПОКРОВ БОГОРОДИЧЕН

Един от почитаните празници, свързани със Света Дева Мария е Покров Богородичен. Той се чества на 1 октомври. Възпоменаваме явяването на Божията Майка в град Константинопол през 10 век. По това време жителите на града били заплашени от варварско нашествие. Множество хора били събрани в храма и се молели. Няколко души видели Света Богородица, съпроводжана от Свети Йоан Кръстител, Свети Йоан Богослов и други светии. Тя тръгнала към центъра на храма, коленичила и дълго време останала в молитва с лице, обляно в сълзи. После свалила покривалото от главата си (покрова) и го простряла над хората в знак на

защита. Така чудесно били избавени жителите на града от страдания и проливане на кръв. Думата покров се превежда като покривало за главата, което жените носят, но се разбира и в смисъл на защита.

Както на всеки празник, и тук имаме песнопение, посветено на събитието (нарича се тропар) към Света Богородица. Ние я молим винаги да ни покрива с любовта и молитвите си, за да бъдем защитени от всяко зло и водени към спасение на нашите души. Не само на празника може да се обръщаме с тези слова към Божията Майка, а винаги, защото всекидневно имаме нужда Тя да простира милосърдно покрова си над нас.

Тропар на Покров Богородичен

Богомайко,
Като гледаме на твоя пречист образ,
умилено казваме:
Покрий ни с честния си покров и
ни избави от всяко зло, като молиш твоя син
Христос да спаси душите ни.

НЕБЛАГОДАРНИЯТ КРАЛ

Кралят на една страна имал десет диви кучета. Той ги използвал, за да измъчват и изяждат всеки от неговите слуги, който остарее толкова, че да не може да служи. Един от слугите остарял и кралят заповядал да бъде хвърлен на кучетата.

Слугата казал:

- Моля те, дай ми още десет дни живот, преди да ме хвърлиш на кучетата!

Кралят се съгласил.

През тези десет дни слугата отишъл при пазача, който се грижел за кучетата и му казал, че би искал го замести през следващите десет дни. Пазачът бил объркан, но се съгласил и слугата започнал да храни кучетата, да им чисти, да ги къпе и

да им осигурява всякакъв комфорт.

Когато десетте дни изтекли, царят заповядал да бъде изпълнено наказанието и нещастникът хвърлен на кучетата. Когато го хвърлили обаче, всички били изумени като видели кръвожадните кучета как само ближели краката му и стояли тихо и кротко.

Кралят, объркан от това, което видял, казал:

- Какво се е случило с кучетата ми?

Слугата отговорил:

- Служих на кучетата само десет дни и те не забравиха моята служба, а на теб служих цял живот и ти забрави всичко веднага, щом станах ненужен!

Неблагодарността е тежък грях.

Ц

А

О

У

Библейски разказ

ДОБРИЯТ УЧЕНИК

През един летен ден бях седнала на пейката пред нашата къща, както обикновено. Но този път бях много разстроена. Един съсед ме заговори. Попита ме дали съм добра ученичка. Отговорих му, че съм най-добрата в класа и че съм единствената, която има само шестици. Но въпреки това, родителите ми са недоволни и не са ми купили обещаната награда. А така се получило заради неприятна случка, която

то бе станала през последния учебен ден:

Едно момче, непрестанно ме дразнеше и обиждаше, а аз също го дразнех и обиждах. Учителката ми ме съветваше да не му отвърщам, но не я послушах. През междучасието, когато бяхме на стълбите, момчето ме блъсна, а аз също го блъснах. То не успя да запази равновесие, залитна и се търкулна по тях. Счупи си ръката. Настана голяма олелия. Извикаха родителите ми в училището. И аз бях обвинена за

инцидента.

Като ме изслуша, моят съсед ми заразкава за неговия син, който завършил училище с пълно отличие. Той влязъл да учи в медицинския университет. Там също бил сред отличниците. Поради това успял да запише специализация по хирургия и да започне да се учи на тънкостите на трудната професия при най-видния и известен професор по медицина. Този професор бил забележителна личност. Наричали го „светило“ в областта на хирургията, защото се славел като лекар с чудотворни ръце, излекувал мнозина. Хората се впечатлявали не само от уменията му, но и от неговото човеколюбие, и милосърдие. Вземал най-ниско заплащане – толкова, колкото да има за прехраната си. Живеел изключително скромно, макар че имал възможността да води охолен живот.

Професорът се отнасял към сина му като истински учител. Обяснявал му всичко подробно, отговарял на всичките му въпроси, окуражавал го, съветвал го, успокоявал го. Със старание и любов му предавал своя дългогодишен опит. Случило се, че професорът получил по куриер един пакет в знак на благодарност от своя богата пациентка. В пакета имало голяма сума пари. Но тъй като не искал да ползва парите за себе си, помолил сина на съседа ми, да върне обратно пакета на госпожата, като ѝ предаде неговото желание, тя да ги дари на нуждаещи се от операции хора, които нямали средства да ги заплатят. Студентът не послушал учителя си, а прибрал парите за себе си, като го излъгал, че е изпълнил заръката му.

По някакъв начин професорът разбрал за стореното. Тогава той изгонил сина на

съседа ми, като не желаел повече да го обучава. И сега той си седал вкъщи. Бил много отчаян, понеже не можел да завърши специализацията си.

След като сподели с мен болката от случилото се със сина му, съседът ми продължи да ми разказва... Разказа ми за библейския пророк Елисей, живял 900 години преди Раждането на Спасителя Христос. Той бил ученик на великия пророк свети Илия. По Божие повеление Елисей бил призван за пророческо служение от пророк Илия.

Веднъж, докато Елисей орял на нивата, пророк Илия го приближил и хвърлил кожата си върху него, като му казал, че е призван от Бога за пророческо служение, и затова трябва да го последва.

Един ден Илия и Елисей тръгнали към река Йордан и когато стигнали до нея, пророк Илия взел кожата си, свил го, и с него ударил по водата. Веднага тя се разделила и двамата преминали по сухо през нея. Стигнали отсрещния бряг, Илия казал на Елисей: „искай, каквото желаеш да ти направя, преди да бъде взет от

тебе!“. А Елисей отговорил: „Духът, който е в тебе, да бъде двойно върху мене!“ Елисей поискал не земни блага, а Дух Господен. Илия и Елисей продължили своя път. Докато вървели и разговаряли, изведнъж се появила огнена колесница с огнени коне, в която Илия бил взет с вихър на небето, пред очите на своя ученик. Елисей заплакал, но като видял кожата, който Илия хвърлил отвисоко, разбрал, че духът Илиев е двойно върху него, и се утешил в своята печал. За да премине отново река Йордан, той ударил с кожата по водата, както своя учител, и тя се разде-

лила на две.

Още много чудеса извършил свети пророк Елисей – очистил водата на Йерихон, умножил дървеното масло у вдовицата, чийто мъж като починал и я оставил в непосилни дългове, но така тя успяла да ги върне, че даже ѝ останали средства да отгледа синовете си. Друго чудо извършил пророкът, когато съживил детето на сонамката.

В Сирийската страна живеел почитан военачалник, на име Нееман, който заболял от проказа и никакви лекари не могли да го излекуват. На неговата съпруга прислужвала една малка израилтянка. Жалейки за Нееман, тя каза на господарката си, че в израилската земя живее пророк, който помага на хората, извършвайки множество чудеса.

Разбрал за него, военачалникът с многобройната си прислуга се запътил към Божия човек. Пророкът му пратил своя помощник Гиезий, да му предаде, че трябва да се окъпе седем пъти в река Йордан, за да се излекува.

Нееман отишъл до реката, потопил се седем пъти и се очистил от проказата. Върнал се при Елисей, за да му благодари и да му занесе богати дарове, като награда за изцелението му, но Елисей не приел даровете. Тогава Гиезий, скритом от Елисей, догонил Нееман и получил част от даровете лично за себе си, мислейки си, че Елисей няма да узнае. Но Елисей имал пророчески дар и вече знаел за нечестивата постъпка! Заради непослушанието и алчността на своя помощник, пророкът го прогонил, предричайки му, че ще се разболее от болестта на военачалника. И веднага Гиезий заболял от проказа.

След като свърши разказа за пророк Елисей, съседът ми обясни, че не е достатъчно само да имаш отличен успех, за

да си добър ученик. Добър ученик е този, който не само има много знания и умения и се справя отлично с всички задачи, но и винаги следва наставленията на учителя си, и е приятел със съучениците си. Също така е и отзивчив, внимателен, състрадателен, съпричастен към всички хора.

Ако синът на моя съсед беше послушал професора и върнал парите на неговата пациентка, ако беше помислил за тези, които имат нужда от тях, за да се излекуват, сега вероятно щеше да завършва специализацията си и да му се носи славата на добрия ученик на най-видния професор по медицина. И аз, ако бях послушала учителката си, и не бях отговорила на лошата постъпка на съученика ми с лошо, нямаше да се случи този инцидент.

Тогава родителите ми със сигурност щяха да повярват, че съм добра и образцова ученичка и щяха ме възнаградят - така, както Илия възнаградил своя добър ученик Елисей и той получил пророчески дар от Бога!

Подготви Филка Лефтерова

Интересно!

Освен пророк Илия и пророк Елисей, Библията споменава за още двама, които разделили водите и минали по сушата.

Това били:

Моисей, който превел евреите през водите на Червено море, разделяйки го и Иисус Навин, който разделил река Йордан и минал през нея.

ПРИТЧИ

ПРИТЧА ЗА ВОДАТА

Вдин човек купил оризово поле. Първото лято водата от оросителните канали заляла полето му и то принесло богат урожай. Тази вода потекла и по-нататък, по полетатана съседите, и на тях също донесла урожай и благословение. Така било и следващата година, и през годината след нея.

Но веднъж алчност завладяла сърцето на този човек и той казал в сърцето си: „Водата е богатство. Колко глупаво постъпвам като позволявам тя да се оттича от моето поле към съседите. Та аз даром им раздавам от своето богатство!”

И той решил да прегради пътя на водата. Ала какъв бил резултатът? На полетата на съседите урожайт пропаднал заради сушата. Но и при нашия човек нищо не порасло – оризовите посеви изгнили в застоялата вода.

Водата носи живот, докато тече, а за-

стоялата вода се превръща в блато, което отравя всичко живо наоколо.

Задача – закачка

Три торбички бяла, жълта и кафява са пълни с по 1 кг ориз, захар и брашно. Бялата е отдясно на брашното, жълтата е отляво на кафявата, захарта е отдясно на бялата, а оризът е отляво на захарта. Коя торбичка с какво е пълна?

Така изглежда едно оризово поле.

Сръчни ръчички

КАК ДА СИ НАПРАВИМ АПЛИКАЦИЯ ОТ ОРИЗ?

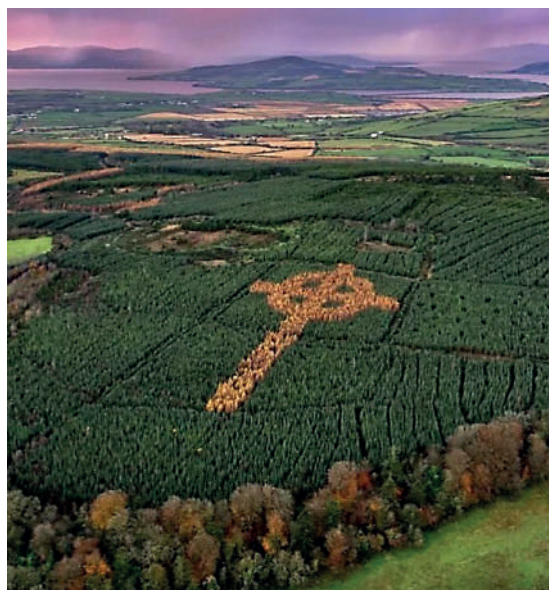
дравейте деца,

Предлагам ви да си направите интересна и много лесна есенна апликация.

Необходими са ви следните материали:

- Лист плътна хартия
- Лепило Ц200
- Акрилни бои
- Найлонови пликчета
- Молив
- Четка за лепилото

За да получите цветен ориз, в найлонова торбичка сложете малко количество боя, няколко капки вода и малка шепичка ориз. Разтъркайте между дланите си торбичката, за да се оцветят оризовите зрънца. Изсипете ориза в паничка и оставете да изсъхне до другия ден. Нарисувайте контурите на дърво. Можете да направите ствола от цветна хартия или да го оцветите с боя. Нанесете дебел слой лепило Ц200 върху короната на дървото и посипвайте с цветния ориз.

Интересно!

Всяка есен в горите на графство Донегол, Ирландия, се появява огромен златен кръст.

Той е дело на горския Лайъм Емъри, който е посадил сред обикновените борове 3000 японски лиственици в определен ред. През есента, преди да окапят игличките им, те пожълтяват и жълтият кръст ясно се откроява на зеления фон.

Местните биолози са пресметнали, че кръстът ще бъде видим всяка есен в продължение на поне още 60-70 години.

ЖИТИЯ НА СВЕТИЦИ

ЖИТИЕ НА СВЕТИТЕ ПЕТЪР И ФЕВРОНИЯ

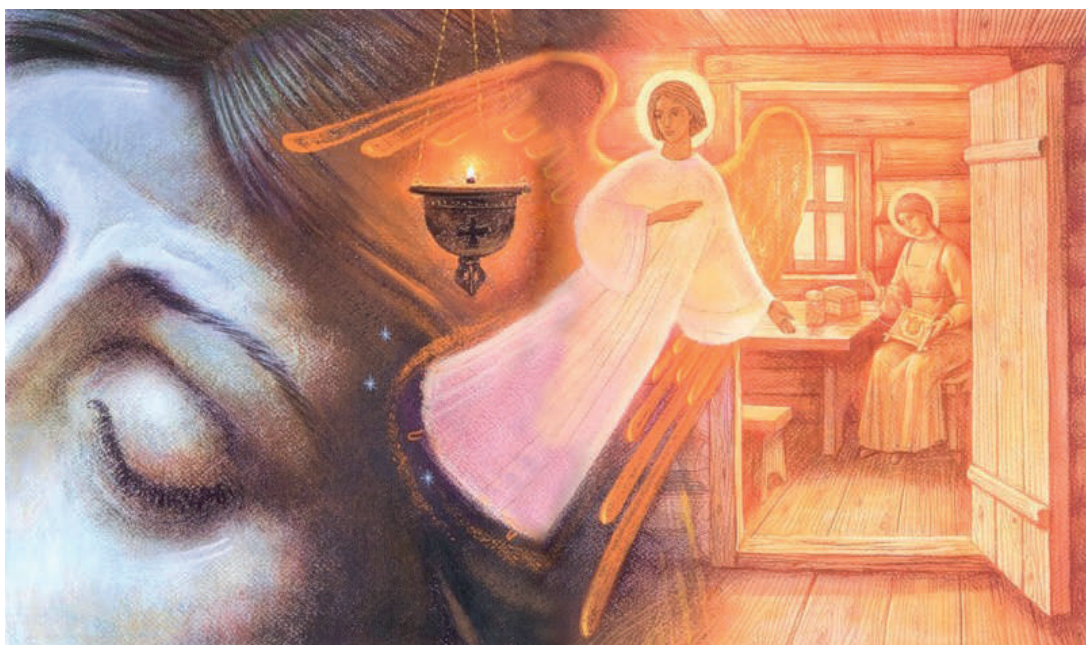
Честват се на 25 юни

В началото на 13 век в град Муром царувал княз Павел с жена си княгиня Мария. Князът често отсъствал, а жена му все го чакала. Един ден над града долетял змей, враг на човешкия род. Той летял и си мислел: „Какво зло да сторя на хората?“ Видял той чакащата мъжа си княгиня. Видял, че тя тъгува и се чувства самотна. Потрил ръце доволно и се превърнал в княза. Явил се пред нея и започнал да я изкушава. Така той идвал при нея винаги щом князът го нямало, ала княгинята заподозряла, че макар и с любимия облик при нея идва някой друг. Тя споделила с княза своя съпруг за тези срещи с нечистата сила, а князът, знаейки, че не е лесна

работа да пребориш врага на човешкия род, я помолил да научи от змея как може да бъде победен.

„От Петрово рамо с Агриков меч“ заявил загадъчно змеят, когато Мария го попитала от какво ще умре.

По-малкият брат на княза Петър разбрал за надвисналата беда. Той бил смел, самоотвержен и решителен. „Петровото рамо ще да е моето, но откъде да намеря Агриковия меч?“ – помислил си младият княз и се помолил на Бога да му покаже меча. И Господ чул молитвата му и му изпратил ангел, който го завел до Въздвиженския манастир, където в тайник в олтарната стена на храма бил скрит Агриковият меч. Вече нищо не спирало

младия княз Петър от саморазправа със змея, врага на човешкия род. Имало тежка и страшна битка, в която Петър успял да прободне смъртоносно чудовището, ала кръвта, която бликнала от раната на змея опръскала княза и тялото му се покрило с множество болезнени язви.

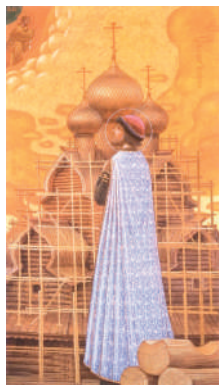
Князът страдал много, но никой не можел да му помогне. По всички краища на княжеството били изпратени слуги да търсят лекар за болящия. Един юноша влязъл в къщата на Феврония в село Ласково, той я заварил да тъче бяло платно, а в стаята до нея да танцува зайче. Княжеският слуга побеседвал с чудната девойка. Видял, че тя е мъдра и разумна и споделил с нея за бедата на господаря си. Феврония казала, че тя единствена може да го изцели, но само ако той се ожени за нея. Зарадван слугата хукнал при господаря си. Предал му точно думите на девойката. Княз Петър не приел насериозно

казаното, че трябва да се ожени за момиче с просто потекло, но бързо се приготвил за път, повярвал че ще бъде изцелен.

Феврония се помолила за изцеление-то на княз Петър и приготвила домашен квас. Заръчала на княза да помаже с него всичките си язви освен една. Княз Петър така и сторил и всички язви оздравели, освен непомазаната. Феврония се досещала, че князът не ще изпълни поисканото от нея, поради гордост. Зарадван Петър потеглил обратно към дома си, ала болестта се върнала и той бил принуден да обърне назад към мъдрата Феврония. По пътя размислил над постъпката си, разкалял се и когато пристигнал пред дома на девойката, поискал от нея прошка, че не изпълнил заръката ѝ: тя да го изцели, а той да я вземе за жена. Втори път го лекувала Феврония. Този път го излекувала напълно и те се оженили.

Скоро след това починал княз Павел и

на княжеския трон се възкачил княз Петър. Той и княгиня Феврония управлявали мъдро и честно град Муром, ала любовта им трябвало да премине през немалко изпитания. Болярските жени злословели непрекъснато зад гърба на княгинята, не можели да се примирят, че тя доскоро е била обикновена селянка. Гордите боляри се вслушвали в думите на жените си и решили да поискат от княза да напусне жена си. Княз Петър обаче предпочел да се откаже от престола, отколкото от жена си, която уважавал и нежно обичал и двамата с Феврония напуснали града с лодка по река Ока. Вечерта те акистирали на брега и започнали да се установяват за нощувка.

— Какво ще стане с нас сега? - тъжно помислил Петър, а Феврония, мъдра и мила съпруга, нежно го утешила: „Не скърби, княже, милостивият Бог, Създателят и Защитник на всички, няма да ни остави в беда!“ В това време готвачът започнал да приготвя вечерята и, за да окачи котлите, отсякъл две малки дръвчета. Когато вечерята приключила, Феврония благословила пнчетата от отсечените дръвчета с думите: „Нека на сутринта станат големи дървета“. Така и станало. С това чудо тя искала да укрепи съпруга си, предвиждайки

тяхната по нататъшна участ. В края на краищата, ако „има надежда за дърветата, че дори и да бъдат отсечени, те ще оживеят“ (Йов 14:7), тогава човек, който се надява и уповава на Господа, ще има благословия както в този живот, така и в следващия.

Скоро след това пристигнали посланици от Муром, които молели Петър да се върне и да поеме отново управлението на княжеството. Болярите се карали за властта, проливали кръв и сега отново търсели мир и спокойствие. Блажените Петър и Феврония смирено се завърнали в своя град и царували щастливо и честно с молитва в сърцата си. Петър продължил да издига храмове за слава на Бога, а Феврония - да се грижи за бедните и страдащите в княжеството.

Когато остаряли приели монашество – княз Петър с името Давид, а княгиня Феврония – с името Ефросиния. Те продължавали много да се обичат и молели Бог да ги прибере в един ден, защото не искали да се разделят в смъртта и във вечния живот. Така и станало. Умрели в един и същи ден и час.

Днес светите мощи на Петър и Феврония почиват в манастира Света Троица в град Муром.

Лабиринт

Помогнете на Светите Петър и Феврония да се завърнат в град Муром.

Истински истории за доброто

Един свещеник измислил необичаен начин как да изпраща младоженците след венчавката.

– Преди да си тръгнете, – казал той, – на невестата се предоставя високата чест да бие църковната камбана.

След което слагал в ръката ѝ дебело въже. Тя дърпала с всичка сила въжето, но не успявала да помръдне тежкия метален език на камбаната.

Тогава свещеникът предлагал на младоженеца да помогне на съпругата си. Заедно те дърпали въжето и камбаната започвала да звъни, оповестявайки на всички, че се е родило още едно семейство.

А отчеото напътствал младите:

– Когато тръгнете по живота, никога не забравяйте, че камбаните

ще звънят само ако дърпате въжето заедно...

Цитат от Библията

„Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява.“

из Първото послание на свети апостол Павел до Коринтяни

Усмихни се

Вашко (на 6 години и половина)
– Мамо, а кой от вас искаше първи да се ожените?
– Баща ти! Направи ми предложение, подари ми пръстен...
– Примамвал те е...

Кристина (на 4 години) разглежда албума със снимки на баба си и пита:

– Мамо, а когато баба е била млада, целият им свят ли е бил черно-бял?

Ванко (на 6 години) не разбира нищо от това, което говори брат му на една го-

динка, и пита:

– Мамо, а ти сигурна ли си, че той е българин?

Силвия (на 2 години и половина):

– Татко, не отивай на работа, остани с нас.

– Ако баща ти не ходи на работа, няма да има какво да ядем.

– Ами да. Тати ще изяде всичко.

– Мамо, а защо печката е толкова мръсна?

– Баща ти пържи яйца.

– Как, без тиган ли?

Светли имена

ДЕСПИНА ЙОВКОВА

Деспина Йовкова е съпругата на Йордан Йовков.

Елка Йовкова, единственото дете на големия български писател Йордан Йовков и съпругата му Деспина, 50 години след смъртта на баща си (заедно с Петър Динев), издава книга със спомените на нейната майка, написани спонтанно.

МАЙКА МИ (написано от Елка Йовкова)

„Нежна, замислена, с лека усмивка, майка ми беше хубава жена. Доброта и благородство се излъчваха от нея и покоряваха хората. Сдържана, малко неуверена в себе си, тя наистина живееше само за баща ми. Голяма беше тяхната взаимна привързаност. Ако тя не си беше в къщи, когато се прибере, той веднага питаше: „Къде е майка ти?“ И въпросът се повтаряше, докато тя си дойде.“

СПОМЕНИ (написани от Деспина

Йовкова)

„От момента, в който свързах живота си с Йовков бях всецяло погълната от неговия живот, а се случи така, че след нашата женитба, даже малко преди това, Йовков заболя от болест, която не го остави до края на живота му. Споменавам за нея, защото тя е отчасти причината за моето пълно себеотрицание и преданост да бъда винаги около него. Пък и той така се привърза към мен, че ми се струва – без моите грижи не би могъл да се отпусне и спокойно да се предаде на творческата си работа.

За Йовков се писаха много спомени след смъртта му. Страдах истински като ги четях, защото знаех колко Йовков не обичаше да говори за себе си. През близо двайсетгодишния ни съвместен живот Йовков беше за мен безкрайно интересен човек. Неуморна бях да го наблюдавам с часове целия ден-как работи,

как чете, как си почива, облича се и излиза и се връща винаги с тази мила усмивка на лице и винаги като малко унесен. Ако зависеше от него, той би направил всеки ден да прилича час по час на изминалите. Толкова силно бе желанието му да работи и нищо да не смути и наруши с каквото и да е реда във всекидневния му живот въ-

Деспина Йовкова
1938

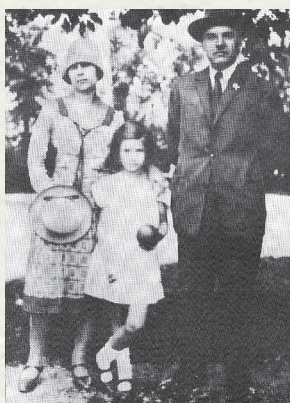
Деспина Йовкова
и дъщеря ѝ Елка,
Букутеш – 1922

щи, за да може да пише. И така аз трябваше да създам всички условия за спокойна работа. Не само да се грижа за добре подреден дом, за диетичната храна, поднесена точно на време, всеки обед и вечеря пряко приготвени, но и да го щадя от всички случайни, дребни грижи и неприятности на ежедневието...

Запознах се с Йовков в редакцията на

Йордан Йовков
София – 1934

Йовков
със семейството си в
София – 1927

сп. „Военни известия“. Отидох там да търся няколко броя на сп. „Отечество“... Йовков тогава работеше в редакцията на списанието. Това беше през зимата на 1917 – 1918 г. – последния семестър от следването ми в София. Но струва ми се, че за първи път видях Йовков у Боян Пенев, който живееше у Петър Габе, баща на жена му Дора Габе... С Петър Габе се познавах от Добрич и на излизане чух как Йовков го запита: „Чия дъщеря е?

Бях чела всичките разкази на Йовков в „Отечество“ и

бях горда, че се запознах с един писател, който описва моя роден край...

Йовков ме ухажваше по един мил и трогателен начин...Срещаме се почти всеки ден в Градската градина, тя беше срещу нашата къща, седяхме на пейките и с часове разговаряхме...Голямото чувство на уважение и почит към писателя Йовков

ме изпълваше с гордост и радост, че мога да стана негова жена.“

Първо писмо на Йордан Йовков с дата 26 септември 1918 г. до неговата бъдеща съпруга.

„Мила Дечке,

Аз трябваше да ти пиша още вчера, дори по-рано... ако има нещо, което да пълни съзнанието и мисълта ми – това са спомените за теб. Преди всичко колко жива и сладка е радостта, която ми донесе писмото ти – това мило и хубаво писмо, което ми даде на тръгване. Как да ти бла-

годаря и как да ти се начудя за тази щастлива мисъл!... Ти беше пак при мен, мила моя, и през редовете на писмото аз ясно виждах и погледа на хубавите ти очи, и милата усмивка, виждах ясно „фигурката ти“, както сама беше ми казала веднъж да я видя и да я запомня...“

Венчават се на 15 декември 1918 г.

„Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели.“ (Йоан 15: 13)

„Камбанка“ ви разказва...

СЕРАФИМ

Дин чудноват човек, нито селянин, нито гражданин, дрипав, окъсан, идеше към Енювото кафене и самси Еню, седнал отпред кафенето на сянка, не можеше да го познае кой е. Посред лято в тая страшна жега, тоя човек беше навлякъл дълго зимно палто, като попско расо, на главата му беше нахлузено смачкано бомбе, а краката му бяха обути с цървули. Но най-често очите на Еня се връщаха върху палтото на непознатия: едно време то ще е било синьо, ще е било от един плат, но сега нищо не личеше – оръфано, разноцветно, навред надупчено, навред кърпено. И между безбройните разноцветни кърпки най-много се хвърляха в очи две-три много големи, взети сякаш от чувал или от най-проста аба и лепнати, както доде, с едър шев и избелели конци.

Човекът доде на две-три крачки и се спря. Той разбра, че Еню не може да го позна, и малко обиден, с подигнати вежди, леко усмихнат, остави се да го гледа Еню и зачака. Той беше мършав, дребен човек, изгубен в окърпеното палто като в пашкул. Лицето му беше сухо, черно с рядка

черна брада, очите му, като у пияниците или у хора, които не са си доспали, бяха влажни и замъглени. Еню продължаваше да го гледа втрещено, непознатият се усмихваше повече.

– А бре, Серафиме, ти ли си? – извика най-после Еню. – Ух, да те убий здраве, да те уби! Не мога да те позна бре...

– Аз съм, бай Еню, аз. Натурален като жив.. тъй да се каже...

Аз пък рекох, че е таласъм. Помислих, че плашилото от даскал Тодоровата бахча иде насам. Да те вземе мътната, да те вземе. Мисля си: какъв ще е тоз изпаднал германец!

Серафим се засмя тихо, беззвучно, като поклящаше гава, той подпря на пейката тоягата си, сне и чувалчето, което носеше на рамто си. Всяка година, а понякога през година и през две, той се явяваше по тия места на Гергьовден или по Димитровден, когато слугите менят господарите си. Той беше от града, но търсеше работа по селата. Можеше да работи само лека, маловажна работа: на някоя мелница се приставяше да храни свинете, да чисти обората на някой хан, или пък пасеше един-два до-

битъка.

– Де беше туй лято? - попита го Еню. - Рано си напуснал, щъркелите още не са си отишли. Де беше?

- В Белица бях туй ято, наедна керемидарница. Има един Панайот там, керемекчия, при нег бях. Керемидите му пазех.

Той говореше ниско, као че се боеше да не го чуе някой, с разшиени и учудени очи, а после изведнъж се засмиваше и между посинелите му устни светваха зъбите му.

– Сухо беше туй лято - продължи той, - добра стока изкараха хората. Ама и берекетя натъй по селата беше добър. А нашите българци, бай Еню, кога имат пари, къщи правят. Като мина харман, че като надодоха ония турлаци с талигите, иззеха що керемиди имаше...

– Хъм... Взеха ги?

– До една. Три големи колелета бяха. Свършиха се. И чорбаджията, Панайот: нямам, кай, нужда от пазач, бай Серафиме, слободен си. Даде ми хака и... отряза ми квитанцията, тъй да се каже...

Като каза това, Серафим се усмихна и тъй като беше съблякъл палтото си, стоеше сега, мъничек, слабичек. Щом остави палтото на пейката, той тозчас се попипа над кръста, по пазвата. Еню разбра, че там нейде е скътал парите си.

– Че вземи да си купиш едно палто! - посъди го строго Еню. - Все трябва да си изкарал някоя пара. Да си купиш едно палто!

– Ща, ща, бай Еню. Едно палто ще си купя. Ще си купя, защото туй веке за нищо не бива. - Той погледна палтото и

се усмихна - То е, тъй да се каже, добро за музея...

– Седни, седни да си починеш - каза Еню, след туй стана и влезе в кафенето.

Колкото можеше да се види през вратата, вътре в кафенето беше дълбоко и хладно. То беше проста сграда, като плевник, нямаше таван, двете стрехи се срещаша нависоко и между върлините, наслагани начесто, се виждаше сеното под керемидите. Едно лястовиче гнездо беше залепено до средната делеба греда.

Серафим, гологлав, със сплъстена посивяла коса, седеше на пейката, режеше по малко с една костурка от хляба си и сладко-сладко дъвчеше сухите зальци. Лястовичката, която имаше гнездо в кафенето, трепна с крилетите си току пред лицето му, влезе вътре, повъртя се, след туй пак тъй бързо се стрелна навън. Две-три врабчета подскачаха към Серафима и той се пазеше да не мръдне, за да могат да си вземат някоя трохичка. Една жена запърполя с полите си и влезе в кафенето, но Серафим не я погледна. След малко жената заприказва високо и той даде ухо:

– ...Скъпо, всичко скъпо, кръстник Еню! Какво да купим с две-три яйца, дето ги вземаме сутрин от кокошките? Едвам сварваме да си вземем по кривач сол и калъп сапун, та да се опе. Туй кибрит, газ - забравили сме го. Че барем да сме по-добре, да сме здрави кръстник Еню, а то...

– Какво прави Иван? Как е сега?

– Как ще е Иван - лежи. Отде дойде таз болест, кръстник Еню, отде дойде. Сега по Св. Богородица ще стане седем месеца, как не е похванал работа. Души го нещо в

гърдите, подпира го ей тука е. Отслана, да го духнеш, ще падне. Не е добре, кръстник Еню, жълт, черен, като пръст. Думат ми: заведи ги в болницата, тури го на колата и го заведе в болницата.

– За болницата трябват пари - каза Еню.

– Трябват ами, как да не трябват! Жената въздъхна, след туй продължи: - Ченали ни умря из онзи ден, кръстник Еню, и биволицата. Изкарах я сутринта здрава и читава, нищо й нямаше, а вечерта као си доде, гътна се пред сам вратника и умря.

Душата ми се обърна, плакали сме, като че умря челяк...

– Болест има по добитка - каза Еню. - И на мене ми умря една телица.

– Ни от месото зехме, ни кожата. Доде фелдшера и каза: не бива, кай, да ядете от нея, ще я заровите с кожата, с все... Ох, то нашето тегло! Не знам, не знам...

Жената замълча, но като се послуша по-добре, Серафим разбра, че се шепне. Изведнъж Еню извика:

– Нямам пари аз! Отде ще ти взема пари да ти дам? Нямам...

– Не думай тъй, кръстник Еню... моля ти се като на господа...

– Остави ме, ти казвам, нямам пари! - изкрещя Еню.

Жената млъкна и заплака. Серафим я слушаше как хълца и как вие като пребита. Ядосан, Еню се показва на вратата и погледна надалече, без да спира очи някъде. Серафим тихичко прибра хляба си и се изправи. Жената излезе от кафенето и си отиде. Тя тъй беше се забрадила, че лицето й не се виждаше. Но по вървежа Серафим разбра, че е млада.

– Пари ли иска? - пошепна той на Еня.

– Пари иска. Отде да й ги взема, аз банка ли съм? Искала да води мъжа си на болницата. Добре, ама като нямам? Като нямам, какво да дам? - сърдеше се още Еню.

– Значи, сиромашия. Сиромашия дошия, а? Тъй да се каже...

Серафим малко работеше, бавно пипаше, но не обичаше да стои празен. Пред къщата на Еня, която беше наблизко, бяха стоварени кой знай кога камъни и както бяха насваляни, тъй си стояха разхвърляни. Серафим ги прибра на едно място и ги нареди. След туй ходи за вода. След туй - поля пред кафенето и премеете.

Вечерта Серафим осана на гости на Еня, но отказа да спи в кафенето. Той застана точно по средата на мегданя пред кафенето и там взе да си приготвя легло.

– Че са барем тука под стряхата бе, българино! - рече му Еню. - Дай си гърба на стената, легни на пейката, ако искаш.

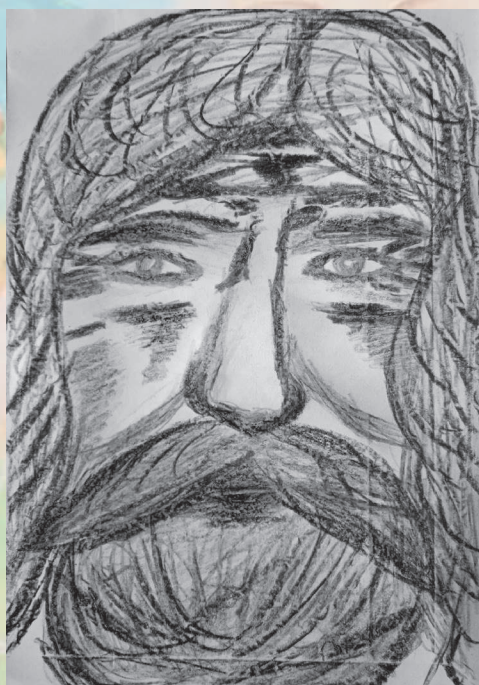
– Не, тук ми е по-добре мене.

– Ще ти духа.

– Не ми духа. Да ми духа сега, че като умра, няма да ми духа, няма да ми вей...

Той гледаше Еня и се усмихваше с насълзените си очи. „Страх го е да не го оберат“ - помисли си Еню, като забеляза, че Серафим се попипва по пазвата. Той го остави да прави каквото си ще, затвори кафенето и си отиде вкъщи.

На другия ден той се забави късно доде да отвори. Той завари Серафим седнал на пейката и както вчера, режеше си хляб с костурката и закусваше. Еню се изправи

пред него, изгледа го продължително, след ту каза:

– Ти какво си направил?

– Какво съм направил! Никому нищо не съм направил - кротко отвърна Серафим.

– Дал си пари на Павлина, оназ, дето снощи беше тука, дето искаше пари от мене. Аз сега бях у тях, тя ми каза. Как тъй даваш пари на човек, който не познаваш? Че може да те излъже, може да не ти ги върне.

– Ба, ще ми ги върне тя. Нека заведе мъжа си на болницата, може да му помогнат докторите. А пък моите пари ще ги върне. На нас, помежду ни, условието знаеш ли как е? – Когато Господ на нея - и тя на мене. Аз не бързам.

Еню прехапа устните си и замълча.

– А палто? С какво ще си купиш палто? – каза той.

– Че нали имам палто? Я го я! – Серафим взе палтото от пейката и го разгъна. Хубаво си е то мойто палто, нищо не му е...

Той се усмихна и леко поклащаше глава, като че броеше кръпките или като че си спомняше нещо. Десет и повече години има, откакто се кани да си купи палто. Докато беше млад, каквото изкарваше,

изпиваше го. Сега вече не пиеше, защото твърде не беше здрав, но често даваше някому парите си, както беше ги дал тая сутрин на Павлина. Оттогаз на палтото му взеха да се явяват тия големи кръпки от сива аба.

– Хубаво си е то, мойто палто - продължи той с някаква особена радост в гласа си. – Аз като го позакърпя пак, ще прекарам с него и таз зима. Пък ако ми е писано, с него може и пред Бога. То там, на онзи свят, туй палто може да ми помогне. Може пък там да ми дадат ново палто, златно, тъй да се каже, скъпоценно...

Серафим говореше на Еня, но не го погледна.

Той пушна палтото на колената си, погледа се пред себе си и се усмихна.

Автор: Йордан Йовков

Илюстрации: Албена Методиева

Според Албена Методиева, героят Серафим прилича на дядо Добри. Ето какво казва тя за рисунките си към Йовковия разказ „Серафим“: „За мен дядо Добри е много добър човек. Въпреки, че е беден, той дава всичко от себе си да помага на другите. И с тая негова добрина много прилича на Серафим. Искам всички хора да сме като Серафим и дядо Добри.“

Слово Христово

Вземете Моето иго върху си и се поучете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за душите си; защото иго на Ми е благо, и бремето Ми е леко.“
(Матей 11:29-30).

Сбикновено под думата „иго“ разбираме робство - тогава, когато една държава завладява друга. То носи подтисничество, несправедливост, страдание на народа, който е завладян. Освен политическото иго, което обхваща цял народ, отделният човек

също може да попадне под някакъв друг вид робство. Може да го завладее порок или греховна мисъл, да попадне под влиянието на лоши приятели, да се чувства подтиснат от несправедливо и лошо отношение в училище или на работното си място. Това би му причинило вреда и той

би се почувствал объркан, тревожен, нещастен. Почти на всеки му се е случвало да изпита тежестта на подобно иго в своя живот.

Христос ни казва да вземем Неговото иго „върху си“ и да се поучим от Него. Това означава да подчиним живота си на Бога, както Самият Той изпълнява волята на Бог Отец. Да последваме учението Му, понеже Той е „кротък и смирен по сърце“.

А кротостта и смиреността са качества, които водят до живот в мир с Бога. Ако ги придобием, тогава бремето, тоест задълженията, които изпълняваме, ще ни се сторят леки, а игото на Христос е „благо“ – добро и хубаво, защото то носи „покой“ за душите ни. А „покой“ означава да приемаме всичко случващо се с нас и около нас със спокойствие и вяра в Бога.

Подготви Филка Лефтерова

Истински историч за доброто

ЗА ВЕЛИКОДУШИЕТО

Когато минала първата зима от блокадата на Ленинград, гладът останал. И бомбандировките.

Но през пролетта изтощените хора независимо от падащите бомби започнали да разкопават дворовете и да засадят семена. Даже в центъра на Ленинград имало лехи.

А един работник от завода получил мъничък парцел в покрайнините на града и посадил зеле.

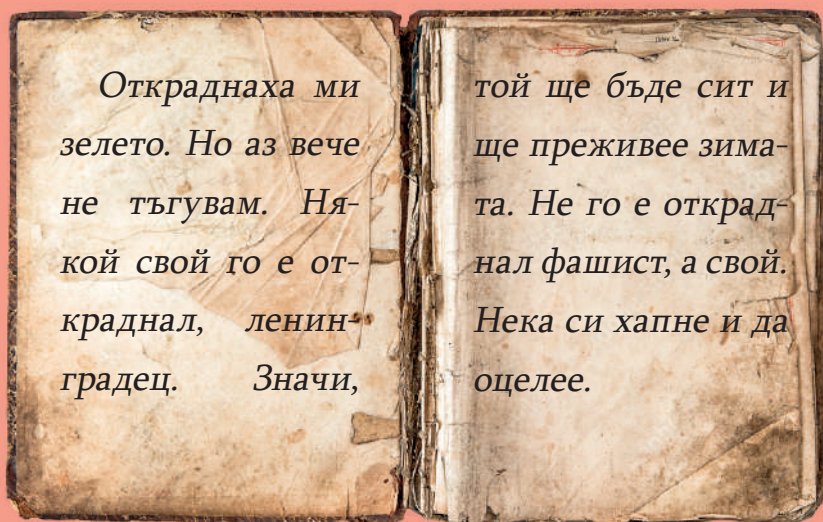
Цяло лято след работа той ходел в своята градинка и поливал зелето. Бог

знае какъв труд е коствала тази грижа на изтощения гладен човек. Трудно е да си представим.

Той броил своите кочани и си представял как ще закваси зелето и ще се храни с него през зимата. Това ще го спаси от глад и от скорбут.

Един ден дошъл и видял, че цялото зеле е откраднато. Цялото. До последния кочан. И човекът бил потресен и разстроен; няма думи, с които може да се предаде неговото състояние.

А после той се прибрал на слабите си крака и записал в дневника:

Автор: А.В.Кирианова

МАЛКИ ГОТВАЧИ

ПОСТНО ЗЕЛЕ

Здравейте деца,
Днес сме ви подготвили ре-
цепта за готвено ядене. Лесна
и много вкусна.

Необходими продукти:

Зелка килограм и половина

1 с.л. червен пипер

4 бр. дафинови листа

2 бр. домати

½ кафена чашка олио

4 зрънца бахар

Първата стъпка от рецепта-
та за постно зеле в гювеч
е подготовката на зелето.
Отстранявате наранените
листа на зелката. Нарязва-
те зелката на тънки ивици.
Слагате нарязаното зеле в гювеча,
поръсвате със сол и го намачква-
те с ръце докато омекне. Добавяте
обелените и нарязани на дребно
домати, дафиновия лист и бахара и
разбърквате. Слагате олиото и чер-
вения пипер и отново разбърквате.
Не е необходимо да добавяте вода.
Задължително слагате гювеча в сту-
дена фурна!!! Ако сложите студения
гювеч в предварително загрята фур-
на, то той ще се пукне! След като сте
сложили гювеча със зелето във фур-
ната я включвате на 200 градуса и за-
бравяте за гювеча за около час. След
един час го вадите от фурната и раз-
бърквате зелето, след което го връ-
щате във фурната за още 10 минути.

ДА ВИ Е СЛАДКО!

На тази картинка са скрити 10 букви „У“.
„У“ като учител, ученик, уча.
Не забравяйте: „Който се учи, той ще сполучи“

Светците и животните

НЯКЪДЕ В ЕГИПЕТ, 4-ТИ ВЕК СЛЕД РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО.

СВЕТИ ЕЛИЙ И КРОКОДИЛА

КОЙ СИ ТИ ОТЧЕ?

АЗ СЪМ ОТШЕЛНИКЪТ ЕЛИЙ.

ДОЙДОХ ДА СЕ ПОМОЛЯ ПРИ ВАС ПКО ВРЕМЕ НА ЛИТУРГИЯТА.

СВЕЩЕНИКЪТ ОТДАВНА ВЕЧЕ НЕ ИДВА, ТОЙ ЖИВЕЕ ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА РЕКАТА.

НЯМАМЕ ЛОДКА, А В РЕКАТА СЕ ПОЯВИ ЗЪЛ КРОКОДИЛ.

ОТЧЕ, СПРИ! НАКЪДЕ ТРЪГНА.

СТОЙ! НИМА НЕ ЧУ? НЯМАМЕ ЛОДКА.

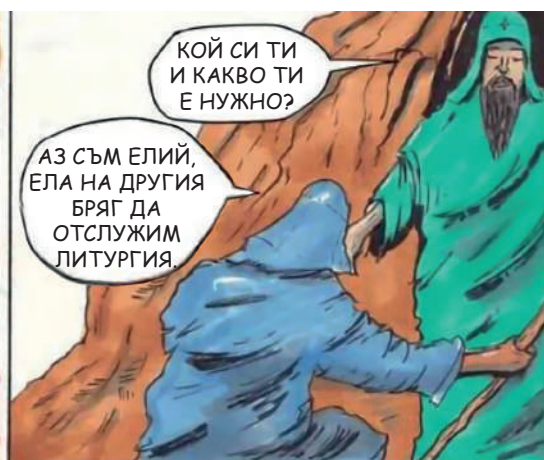
ГОСПОД ШЕ МИ НАМЕРИ ЛОДКА

ОТИВАМ ДА ВЗЕМА СВЕЩЕНИКА.

ДОКАТО МОНАСИТЕ С УЖАС НАБЛЮДАВАЛИ СТАВАЩОТО, ЕЛИЙ СПОКОЙНО СЕ НАСТАНИЛ НА КРОКОДИЛА И МУ ЗАПОВЯДАЛ ДА ГО ОТВЕДЕ НА ДРУГИЯ БРЯГ.

За най-малките

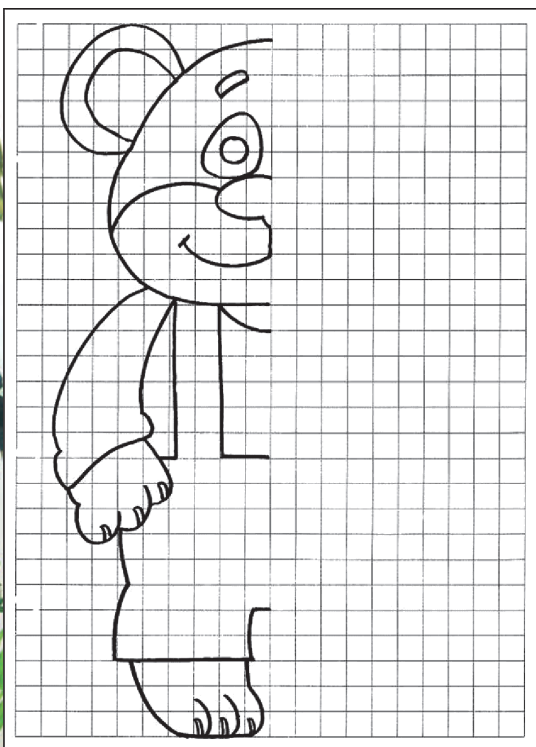
КАЖИ МИ ЗАЩО

- Мечо, защо спиш през зимата?
- Защото снегът и ледът не са нито малина, нито мед.
- Петльо, защо носиш гребена на главата си?
- Защото нямам джобчета.
- Костенурче, защо имаш квадрати на черупката?
- За да играя с другите костенурки на шах.
- Крокодилче, защо си зелено? Сигурно ядеш жаби всеки ден.
- Да ви кажа честно, всъщност не успявам да узрея.
- Шаро, защо махаш с опашка докато вървиш?
- Ох, и аз не знам, дали защото опашката ми е така обучена, или защото е хлабаво закрепена.
- Охлювче, защо не излизаш от къщи?
- Нямам нито вратичка, нито прозорче. Как да изляза?

Автор: В. Орлов

Нарисувайте
уши и опашки на животните.

Дорисувайте
мечето.

Откройте 11 различия.

СЪДЪРЖАНИЕ

УЧИЛИЩНИ ТРАДИЦИИ В РАЗЛИЧНИТЕ СТРАНИ.....	1
НАЙ-СКЪПТОТО НЕЩО.....	2
ИМА МОЛИТВИ, ДОЧУТИ ОТ АНГЕЛИТЕ.....	3
КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВАТ АНГЕЛИТЕ?.....	6
КОИ СА СВЕТИТЕ АРХАНГЕЛИ И КАК СЕ ИЗОБРАЗЯВАТ?.....	7
АНГЕЛСКИТЕ ЛИКОВЕ.....	8
ДА ВИЖДАШ ГРЕХОВЕТЕ СИ.....	9
ТРОПАР НА ПОКРОВ БОГОРОДИЧЕН.....	10
НЕБЛАГОДАРНИЯТ КРАЛ.....	11
ДОБРИЯТ УЧЕНИК.....	12
ПРИТЧА ЗА ВОДАТА.....	15
КАК ДА СИ НАПРАВИМ АПЛИКАЦИЯ ОТ ОРИЗ?.....	16
ЖИТИЕ НА СВЕТИТЕ ПЕТЪР И ФЕВРОНИЯ.....	17
ЛАБИРИНТ.....	20
ЗАЕДНО.....	21
УСМИХНИ СЕ.....	22
ДЕСПИНА ЙОВКОВА.....	22
СЕРАФИМ.....	24
СЛОВО ХРИСТОВО.....	27
ЗА ВЕЛИКОДУШИЕТО.....	28
ПОСТНО ЗЕЛЕ.....	29
НАМЕРЕТЕ БУКВА „У“.....	30
СВЕТИИТЕ И ЖИВОТНИТЕ.....	31
КАЖИ МИ ЗАЩО.....	34
НАМЕРИ РАЗЛИКИТЕ.....	35

Рисунка на корицата:

Карина Йорданова, 8 години, Варна - корица 1

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Филка Лефтерова,
Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.

Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.

Ръководител: Лора Бахдикян-Мариянова

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.

Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:

Стефан Златарски,

Мариета Златарска

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА

ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

Оцветете

Светите Петър и Феврония са закрилници на семейството.
Те имали три деца: две момчета и едно момиче.

Разпространява се безплатно